

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (8)

Foamete în țară

J.T. Mawson

2 Împărați 4, 38: *Elisei s-a întors la Ghilgal, și în țară bântuia o foamete. Pe când fiii prorocilor ședeau înaintea lui, a zis slujitorului său: „Pune oala cea mare, și fierbe o ciorbă pentru fiii prorocilor!”*

Cum descoperă cei întristați cauza și remediul întristării

»O foamete în țară.« Așa cum îi place diavolului. Căci nu vor batjocori popoarele păgâne, care urau pe Israel, zicând: „Aceasta este tot ce poate să facă Domnul vostru, cu care vă lăudați, pentru voi? Când ați venit în această țară, curgea lapte și miere, iar acum se aseamănă cu o pustie arsă de soare, sau cu o pustie fără apă. Și voi, poporul ales, preaiubiții Domnului, aproape că muriți de foame.” Dar numai Israel era de vină. Toate acestea au venit, pentru că ei au nesocotit poruncile Lui. Diavolul se bucura de aceste suferințe, dar inima compătimitoare a lui Dumnezeu era întristată, și Numele Lui era batjocorit printre popoare.

»O foamete în țară.« De câte ori nu auzim din gura copiilor lui Dumnezeu plângerea tristă, că adevărul a făcut loc rătăcirii, că sufletele lor nu mai sunt hrănite ca în timpul de odinioară, că, atunci când se roagă pentru pâine, primesc piatră, căci nimic altceva nu sunt învățăturile înșelătoare ale oamenilor, pe care nici o putere nu le poate transforma în pâine, decât numai o imitație a diavolului, invențiile lui, ca să batjocorească dorința sufletului. Ei citesc despre zilele când Hristos era vestit în puterea Duhului Sfânt și Adunările erau zidite sufletește, când creștinii mărturiseau cu inima înflăcărată pe Hristos și așteptau plini de dorință revenirea Lui. Ei își pot aminti de zilele când inima lor era plină de fericire în urma lucrării de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu, care în zilele noastre, în general, nu este iubit și este făcut inefficient prin aceia care se lasă pradă plăcerilor carnale și iubesc desfătărilor. Există astăzi părerea, că trebuie să se ofere poporului ceva interesant, ceva atrăgător; distracțiile și plăcerile trebuie promovate. Se spune, că aceasta ar fi misiunea bisericii. Copiii lui Dumnezeu suferă din cauza aceasta, iar inima Domnului este întristată. Numele lui este batjocorit de aceia care nu-L iubesc, care spun: „Nu v-a uitat Domnul vostru? Nu este creștinismul vostru depășit? Vă mai satisface? Veniți la noi și lăsați-ne pe noi să îngrijim de voi; mâncați pâinea noastră, este mai bună decât a voastră.” Nu ocupă lumea, firea pământească și diavolul locul dintâi la sărbătorile lor? Dragostea față de Hristos s-a răcit, starea duhovnicească slăbește, viața creștină este bolnavă și este amenințată să moară, și lumea, care susține toate acestea și râde, aproape că nu poate să-și ascundă disprețul față de biserica dusă în rătăcire și necredincioasă.

Ar fi foarte ușor să se scrie volume cu expunerea acestei stări triste a lucrurilor, dar toți aceia, pentru care scriem, nu au nevoie de ele, căci le cunosc și le simt adânc. Unii dintre ei părăsesc lucrarea primită duminică și își varsă plângând în rugăciune necazul lor înaintea Domnului. Care sunt cauzele acestei foamete din țară? Și de ce nu primește poporul lui Dumnezeu hrana adevărată? Nu există nici un medicament? La această întrebare vreau să răspund.

O astfel de situație tristă rezultă fără îndoială din faptul că aceia, care mărturisesc pe Domnul, și-au părăsit dragostea dintâi, au devenit indiferenți față de Cuvântul lui Dumnezeu și fără grijă cu privire la Numele Domnului. Asemenea lui Israel în vechime, nesocotesc voia Sa. Și-au îndreptat urechea spre aceia care în primul rând pun la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi îl tăgăduiesc, până nu se mai știe ce a spus Dumnezeu. Da, se ajunge până acolo, că nu mai ești sigur. Aceștia nu au nici candelă pentru picioarele lor și nici lumină pentru cărarea lor. Ei se aseamănă cu corabia care plutește fără busolă și fără hartă și mânată fiind de un vânt greșit va

ajunge cu siguranță să eșueze. Dar aceasta nu este totul. S-au sfârșit și barierele, care despărteau de lumea, care a răstignit pe Hristos. Așa cum odinioară Israel s-a amestecat cu popoarele, tot așa buruiana dăunătoare, din care ei se trag, a stricat prin sămânța ei grădina curată a Domnului, unde a crescut din abundență. Indiferența față de Cuvânt și tovrășia cu lumea sunt urmarea faptului, că s-a pierdut dragostea dintâi pentru Domnul. Ambele sunt cei mai mari pustiitori și cu siguranță cauza foametei foarte răspândită.

Elisei a venit la Ghilgal, unde fiii prorocilor sufereau din cauza foametei. Ghilgal ar trebui să fie ultimul loc în care te-ai aștepta la foamete. Era situat în apropierea Cetății palmierilor, pe malurile dătătoare de viață ale Iordanului. Acolo a sărbătorit Israel, după intrarea lui în țară, pentru prima dată Paștele și a mâncat din roadele țării. De acest loc erau legate amintiri fericite, și fiii prorocilor cunoșteau istoria lui. De aceea s-au gândit plini de tristețe la acele zile de mult trecute.

Dar ce schimbare le-a adus prezența lui Elisei. Din milă pentru ei, Dumnezeu le-a trimis pe Elisei, și el a adus cu sine har suficient, ca să le împlinească toate nevoile. Ce model frumos al Domnului nostru Isus Hristos a fost Elisei! Ce bine este, că ne putem adresa Lui, care este plin de har și de adevăr și în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței. Nici o misiune, nici o greutate, nici o împrejurare sau nevoie, fie cu privire la persoana ta, sau la Adunare, nu sunt prea mari pentru El. El poate să ajute în orice ispită; harul Lui este suficient pentru toate. »*În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii.*« Minunat Mântuitor, lăudat și totdeauna vrednic de adorare! El este aproape de toți aceia care se îndreaptă pe deplin spre El, ca să le ajute și în cea mai mare nevoie a lor.

Există un drum, și numai unul, pe care harul, puterea și înțelepciunea Sa devin ale noastre. El îți stă la dispoziție, la dispoziția fiecărui copil al lui Dumnezeu, da, la dispoziția oricărei Adunări de pe întinsul pământului. Dar noi trebuie să ne adresăm Lui, și în timp ce facem aceasta, să-L recunoaștem ca Domn al nostru. El trebuie să poată domni peste toate. Cu siguranță, în Biserica Sa are dreptul la aceasta, căci El a iubit-o și S-a dat la moarte pentru ea, pentru ca »să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.« Cine îndrăznește să pună la îndoială acest drept al Lui? Și totuși, așa cum Israel L-a alungat odinioară din via Lui, tot așa El este astăzi alungat de o mare parte din Biserica Lui mărturisitoare. El stă înaintea unei uși închise, ca și la Adunarea din Laodiceea. Cuvântul Lui nu este păzit și Numele Lui este tăgăduit. Aceasta este cauza mare a foametei.

Singurul remediu de vindecare este în primul rând, întoarcerea la ce a fost la început. »Ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi.« Trebuie să aibă loc o întoarcere la starea de la început, când Hristos era totul în toți. Atunci numai voia Lui era decisivă în toate; numai El era onorat, iubit, adorat.

Fie ca copiii lui Dumnezeu, care suferă de foame, să acorde Domnului locul care I se cuvine în mijlocul lor, și dacă unii sunt în legături religioase, unde nu este posibil să I se acorde Domnului acest loc, atunci ei trebuie imediat și pentru totdeauna să se despartă de ele. Fă-o din pricina slavei Numelui Său, pentru ca sufletul tău să prospere. Nimeni să nu se dea mulțumit cu ceva mai puțin, decât cu certitudinea deplină, că El are locul de cinste în mijlocul Adunării, că El, și nu omul, este Cel care domnește. Atunci vom fi puși în situația de a ne bizui pe acele izvoare de ajutor, care sunt în El, și El ne va păstra în prospețimea și energia adevăratei vieți creștine.

Nu trebuie să ne așteptăm la lucruri așa de mari, ca în primele zile ale creștinismului, dar nu este nici un motiv, pentru care ele să nu fie așa de strălucitoare ca acelea. Și ele nu vor fi mai puțin însemnate, căci nici un har, cu care Domnul ne dotează, și nici o binecuvântare, pe care ne-o oferă prezența Sa, nu pot fi neînsemnate. »Pune oala cea mare, și fierbe o ciorbă pentru fiii prorocilor!«, a zis Elisei. Ei au nevoie de mâncare. Tot așa Domnul poate să hrănească pe ai Săi, cum a avut loc odinioară în Israel, când Domnul a făcut să plouă pâine din cer. Nu privi la oamenii învățați, nu te baza pe slujitorii Domnului, nu-ți pune speranța în conferințe, sinoade sau pe școli biblice; nu! îndreaptă-te exclusiv și fără rezerve spre El, spre Domnul viu, care hrănește

și îngrijește Biserica. Recunoaște-I domnia absolută și cu simplitate și inima hotărâtă fă voia Lui, și cu deplină încredere lasă în seama Lui orice problemă și urmările ei!

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (9)

Moartea este în oală

J.T. Mawson

2 Împărați 4, 39-40: *Unul din ei a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri; a găsit viță sălbatică și a cules din ea curcubețe sălbatică, până și-a umplut haina. Când s-a întors, le-a tăiat în bucăți în oala cu ciorbă, căci nu le cunoștea.*

Au dat oamenilor acelora să mănânce. Dar, cum au mâncat din ciorba aceea, au strigat: „Omule al lui Dumnezeu, moartea este în oală!” Și n-au putut să mănânce.

Cum pot creștinii să fie plăcuți unul altuia, și ce este de făcut când mulți suferă

Dacă ne întoarcem la început, vom constata că lucrul cel mai de preț pentru creștinătate a fost să recunoască pe Hristos ca Domn și Cap, și apoi, că credincioșii, în care locuia Duhul Sfânt și care constituiau trupul lui Hristos, știau că au nevoie unul de altul, că erau dependenți unul de altul, și că fiecare contribuia sau la succesul, sau la nereușita întregului. Acest adevăr ne este prezentat accentuat în 1 Corinteni 12, 12-27. Ajutorul, pe care fiecare este dator să-l dea celuilalt, ne este prezentat într-un mod atrăgător în epistola către Efeseni 4, 15-16, în acel capitol, în care este constatată supremația Domnului peste toate lucrurile. Citim acolo: »ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.«

Paguba, pe care unul o poate provoca altuia, ne-o arată istorisirea noastră. Unul din fiii prorocilor s-a dus să culeagă verdețuri pentru pregătirea mâncării, așa cum poruncise Elisei. El a găsit o viță sălbatică și a strâns de pe ea curcubețe sălbatică și și-a umplut poala hainei, pe care acasă i-a tăiat în bucăți și i-a pus în oala de fiert. Neștiința și nebunia lui, pe care le-au urmat toți fiii prorocilor, a dus la otrăvirea lor. Moartea era în oală.

Aceste curcubețe erau dintr-o viță sălbatică, dintr-o plantă care nu a fost *sub influența* grădinarului, un tablou potrivit al firii pământești rele. Despre această fire citim: »gândirea (sau: înclinația, tendința) cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună« (Romani 8, 7). Este ceea ce nu a venit sub influența lui Dumnezeu, dar nici nu vrea să vină, și aceasta provoacă totdeauna moartea și stricăciunea. »Căci umblarea după lucrurile firii pământești (sau: cărnii) este moarte« (Romani 8, 6), și »Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea« (Galateni 6, 8).

Orice copil al lui Dumnezeu umblă sau în Duhul, sau în firea pământească; năzuiește sau după lucrurile Duhului, sau după lucrurile firii pământești, și, fie că vrem sau nu vrem, ce suntem, și cum trăim, și după ce năzuim, și de ce este plină inima noastră, aceasta va influența tot cu ce noi suntem în legătură.

Sunt de exemplu în inima noastră simțăminte de invidie, sau un duh aspru, care nu vrea să ierte pe unii din frații noștri, sau privim chiorâș la unul din semenii noștri, care probabil este mult mai cinstit decât noi, atunci acestea sunt rădăcinile amare din care i-au naștere »vrăjibile, certurile,

zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările« - Lucrări ale firii pământești, care sunt ucigătoare în acțiunea lor, pretutindeni unde se arată. Cât de des am trăit, că părtășii creștine fericite au devenit nefericite, sau au fost distruse, deoarece s-a dat loc amărăciunilor, mâniilor, furiilor, strigătelor și vorbirilor de rău, sau pentru că unul sau altul, care ar fi trebuit să slujească în dragoste, a vrut să stăpânească peste moștenirea Domnului. Legăturile noastre cu copiii lui Dumnezeu au origine divină, și noi nu putem și nu avem voie să le trecem cu vederea. Propășirea spirituală a unui copil al lui Dumnezeu este un ajutor pentru toți ceilalți, și lucrările firii pământești, oricum s-ar arăta ele, dăunează tuturor. Viața noastră nu ne influențează numai pe noi, ci și pe toți ceilalți, »căci dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el.«

A fost o împrejurare foarte fericită pentru acei fii ai prorocilor, că Elisei a fost în mijlocul lor și ei au fost destul de înțelepți, ca să-i prezinte situația lor. Cât de binecuvântat și de mângâietor este să ști, că noi putem striga la Domnul, chiar și atunci când situația este foarte rea. El este locul nostru de scăpare, atunci când în oală se află moartea în loc de viață. Cât de cu totul altfel ar fi lucrurile în Biserică, dacă copiii lui Dumnezeu ar avea suficientă înțelepciune să facă aceasta, în loc să încerce să îndrepte lucrurile, după ce ele s-au derulat greșit. Câtă nenorocire s-ar evita, dacă în locul amestecării înfigărețe, strigătul izvorât dintr-o inimă zdrobită ar fi fost îndreptat spre Domnul, dacă în simplitatea inimii am aduce înaintea Domnului lucrurile care trebuie puse în ordine, și care sunt mai presus de aptitudinile și îndemânarea noastră, dacă am fi spus Domnului, așa cum au spus fiii prorocilor lui Elisei: »Omule al lui Dumnezeu, moartea este în oală!«

În această privință s-a greșit foarte mult; dar El nu greșește niciodată, și ca unii care suntem ai Lui ne putem baza pe interesele Lui adânci și gingașe. Și dacă facem aceasta, atunci nu vom fi niciodată dezamăgiți. Mai mult chiar! El cunoaște mijloacele prin care necazul se transformă în bucurie, și bunăstarea spirituală se reface în aceia care sunt bolnavi.